

na občnem zboru tega društva, da je Slovenija edina pokrajina v državi, kjer je ljudstvo na višini kulture zapadnoevropskih držav. Ljudska prosveta je bila tudi najmočnejše orožje, s katerim je naše ljudstvo odbijalo in konečno zmagovalno odbilo silne navale germanizacije.

Slomšek je bil naši duhovščini kakor vzor dela, tako tudi simbol (znamenje) trpljenja. Veliko je moral zlasti zadnja

leta trpeti od narodnih sovražnikov. Slovenska duhovščina je, hodeč po Slomškovih stopinjah, tudi delila njegovo trpljenje. To trpljenje je doseglo vrhunec početkom svetovne vojne. Pa je naša duhovščina zmagala in z njo je zmagal slovenski narod. V naši jugoslovanski državi slovenska duhovščina nadaljuje svoje kulturno in narodno delo v smislu one ljubezni, ki je bilo z njo prešinjeno srce Slomškovo.

je zadovoljen s svojim potovanjem skozi Jugoslavijo, ker so postali naši in grški odnošaji bratski in je sporazum med obema državama dosežen.

V DRUGIH DRŽAVAH.

O obisku italijanskega kralja pri papežu v novembru pišejo listi z gotovostjo.

Angleški ministrski predsednik Mac Donald se še vedno mudi v Ameriki, vendar so končani njegovi posveti s ameriškim predsednikom Hooverjem. O razgovorih med obema državnikoma je bilo izdano za svetovno javnost obvestilo, v katerem se naglašajo, da bosta ameriška in angleška vlada delovali za ohranitev svetovnega miru in je vojna med obema državama izključna. Mac Donald obiskuje še znamenitejša ameriška mesta in bo iz New Yorka odpotoval nazaj v Evropo. Po zatrdilih časopisja bo Mac Donaldov obisk vrnil prihodnje leto ameriški predsednik Hoover, ki bo posetil Evropo.

Samo državna zastava.

Zakon o naslovu in razdelitvi kraljevine na upravna področja z dne 3. oktobra tega leta določa v členu 30: »Od dneva, ko ta zakon stopi v veljavo, se vobče morejo razobešati in nositi samo državne zastave.« S tem zakonom so zabranjene vse takozvane plemenske zastave: srbska, hrvatska in slovenska. Kako se ta zakon izvaja, zato prinaša beogradski list »Politika« z dne 9. oktobra dokaz v svojem poročilu iz Travnička v Bosni. V tem poročilu javlja sledeče: »Veliki župan travniške oblasti g. Djordje Djordjevič se je danes vrnil s inspekcijskega pota po srezih Zenica, Žepče in ekspozituri Žavidovič. V Žepču je izvršil določbo zakona ter postopal na ta način. Odredil je, da se s prosvetnega doma odstrani srbska zastava. Predno se je to zgodilo, je snel klobuk, se prekrizal in poljubil trobojno srbsko zastavo, pod katero je kot polkovnik sodeloval v vojnah. Nato je izročil to zastavo predsedniku uradniškega kluba v Žepču ter mu priporočil, naj to zastavo shrani v domu društva, da pa razobesi državno zastavo, pod koje okrilje od zdaj spadajo vse plemenske zastave. Oči starega pol-

kovnika (velikega župana) so bile polne solz ter je od razburjenosti komaj govoril. Prisotne, med katerimi so bili ljudje vseh treh plemen in treh ver, je to pretreslo do dna duše. Ta čin je na prisotne tako uplival, da je eden izmed uglednih Hrvatov šel v dom Hrvatske seljačke sloge ter tam sporočil, kaj se je zgodilo pred srbskim prosvetnim domom. Nato so z doma Hrvatske seljačke sloge sami člani brez vsake naredbe odstranili svojo plemensko zastavo. Ko je potem veliki župan šel mimo te zgradbe ter opazil, da je hrvatska zastava odstranjena, je brez vsake besede šel v dom in z njim navzoči. V domu je vprašal, kaj je z zastavo. Ko so mu rekli, da so jo sami odstranili, je želel, da mu jo prinesejo. Ko mu je bila prinešena, je snel klobuk ter poljubil hrvatsko zastavo z istim spoštovanjem, kakor malo prej srbsko zastavo. Ponoivši prejšnje besede je dostavil, naj od zdaj negujejo državno zastavo kot znamenje ljubezni do Njegovega Veličanstva kralja in do kraljevine Jugoslavije, naše velike domovine. — Državna zastava je, kakor znano po barvah tako sestavljena: modra—bela—rdeča.

ZA NEDELJO

Kontardo Ferrini.

Spominski dan 17. oktober.

Marsikomu bi se hotelo zdeti neverjetno: vseučilišni profesor, znan in priznan učenjak, sredi novodobnega mestnega življenja — in svetnik. A vendar je to resnica, vesela resnica, je to Kontardo Ferrini.

Rodil se je 4. aprila 1859 v Milanu. Njegov oče je bil profesor naravoslovja, pa globoko veren, ravno tako tudi njegova mati. Že od zgodnje mladosti je kazal ljubki in nadarjeni deček znamenja velike pobožnosti. Pa se je še zelo povečala po njegovem prvem sv. obhajilu, ki ga je prejel star dvanajst let. Posebno je bil navezan na sv. pismo. Da bi ga boljše umeval, se je kot dijak učil hebrejskega in grškega jezika. Krasnih listov sv. apostola Pavla se je naučil celo na pamet. Vse življenje mu je ostalo sv. pismo njegova najljubša knjiga, ki mu je dajala trdno vero in ga učila prav živeti.

Star komaj 17 let je prišel na visoko šolo v Paviji, da bi študiral pravo. V teh letih so se mu približale najrazličnejše skušnjave, ki so pretile izpodkopači mu vero in uničiti njegovo angelško nedolžnost. Zato se je tem iskreneje oklenil Boga. Iskal je njegove luči in pomoči v molitvi, zlasti pa pri najsvetejšem Zakramentu. Kadar je bil v šoli odmor, je skočil v bližnjo cerkev, da je pomolil pred tabernakljem, k sv. maši je hodil skoro vsak dan, sv. obhajilo je sprejemal pogosto. In kakor sam priznava v svojih spisih, mu je molitev in pobožnost do presv. Zakramenta pomagala, da se ni zgubil, da je ostal dober, pa tudi, da je v šoli dobro napredoval, da se je za celo življenje oklenil resnega dela. Povsod je vzbujal s svojim obnašanjem pozornost in ljudje so ga kmalu imenovali Alojzija. Zelo skrbno se je izogibal vsega, kar bi mu utegnilo zatemniti čisto srce.

POLITIKA

V NAŠI DRŽAVI.

Bani Jugoslavije.

Razdelitvi države na banovine je sledilo 9. oktobra imenovanje novih banov. Novi bani so sledeči: Za našo dravsko banovino je imenovan kot ban Dušan Sernec, bivši minister za zgradbo in profesor na vseučilišču v Ljubljani. Novi ban je bil rojen 8. julija 1882 v Mariboru. Njegov oče je bil odvetnik in znan narodni delavec. Srednjo šolo je končal v Mariboru, nakar se je povetil tehniki, katero je dovršil v Gradcu, na Francoskem ter v Nemčiji. Kot tehnično naobražen se je udeleževal pri »Splošni električni družbi« na Dunaju, v Trstu in v Ljubljani kot deželni nameščenc. V pokrajinski vladi po prevratu je bil poverjenik za javna dela in leta 1923 je postal profesor na ljubljanskem vseučilišču. 8. februarja 1925 je bil izvoljen za poslanca v narodno skupščino na programu bivše Slovenske ljudske stranke. Zastopal je logaški in radovljiški okraj. Ponovno je bil izvoljen 11. septembra 1927. V Uzunovičevi vladi je bil leta 1927 minister za javna dela.

Banom savske banovine je imenovan dr. Josip Šilovič, zagrebški vseučilišni profesor in član vrhovnega zakonodajnega sveta.

Za bana vrbaske banovine je imenovan upokojeni general Svetislav Milosavljevič, minister v pokoju.

Za bana primorske banovine je imenovan dr. Tartaglia Ivan, odvetnik in podžupan mesta Split.

Za bana drinske banovine je imenovan Popović Velimir, minister v pokoju.

Za bana zetske banovine je imenovan Smiljanič Krsta, armijski general v pokoju.

Za bana dunavske banovine je imenovan Popović Daka, bivši minister.

Za bana moravske banovine je imenovan Nestorovič Djerđje, drž. svetnik v pokoju in član Vrhovnega zakonodajnega sveta.

Za bana vardarske banovine je imenovan Lazič Živojin, pomočnik ministra notranjih poslov.

Novoimenovani bani so dobili pomočnike. Za pomočnika naše dravske banovine je imenovan dr. Otmar Pirkmajer.

Grški ministrski predsednik Venizelos se je na povratku iz inozemstva ustavil v Beogradu. O sprejemu in bivanju v Beogradu je Venizelos izjavil, da

Nikdar ni dovoljeval v svoji navzočnosti umazanih pogovorov, opozilnih šal, nespodobnih pesmi. Če so drugi s takimi rečmi začeli, je bilo kar videti, kako neprijetno da mu je to. Drugače pa je bil vesel in družaben, pri vseh priljubljen in je imel na omahljive tovariše velik vpliv, da jih je varoval pred propalostjo. 21 let star je napravil s sijajnim uspehom izpite in postal doktor prava.

Da bi se v svoji stroki še bolj izpopolnil, je šel študirat v inozemstvo in sicer na Nemško v Berlin. Ko je prišel v Berlin, je šel najprej v cerkev sv. Hedvige. Ko je končal svojo pobožnost in si je hotel še nekoliko ogledati cerkev je v svoji bližini zapazil v molitev vtopljenega človeka svojih let. Na tega se je obrnil in ga začel izpraševati o raznih zadevah. Našel je v njem odkritega prijatelja, ki mu je pomagal najti dobro stanovanje in ga je tudi seznanil s katoliškim dijaškim društvom. Kakor prej doma, tako je tudi Ferrini v tujini hodil vsak dan k sv. maši in je vsako nedeljo prejemal sv. obhajilo. Pri tem je pa pridno študiral in kazal take zmožnosti in uspehe, da so postali razni nemški učenjaki pozorni na njega. Po dveh letih je Ferrini zapustil Berlin in še študiral v Parizu, Rimu in Florenci.

Ko se je vrnil v domovino, je postal še le 25 let star profesor na vseučilišču v Paviji, nato Mesini, potem v Modeni in nato zopet v Paviji, kjer je ostal do svoje smrti. Bil je profesor in učitelj, ki je bil silno priljubljen pri svojih dijakih, na katere je imel tudi zelo velik vpliv. Sedaj je tudi lahko pokazal svojo veliko učenost. Začel je priobčevati razne učene razprave v italijanskem, francoskem in nemškem jeziku. Vseh njegovih spisov je 241. Postal je po njih znan in slaven med učenjaki cele Evrope.

Pri tem pa je bil Ferrini globoko veren in iskreno pobožen. Ne ostri napadi, ne hvala in prilizovanje ga ni moglo odvrniti od njegovega prepričanja. Vsak dan je bil pri sv. maši, od l. 1890 naprej je tudi vsak dan sprejemal sv. obhajilo. Poleg tega je še vsak dan obiskal najsvetejši Zakrament in kadar je šel mimo cerkve, se je odkril s tako iskrenostjo, da se mu je videlo že kar na zunaj, da pozdravlja svojega Boga in prijatelja. Vsako jutro je porabil četrto ure za premišljevanje. Značilne in lepe so besede, s katerimi govori o molitvi. Tako piše v nekem svojem pismu: »Življenje brez molitve, dan, ki bi ga začel, ne da bi se izročil Kristusu v roke, mi je nepojmljiv. Tako življenje mora pač biti podobno črni noči, na kateri je božje prokletstvo, katera človeku ne more dati moči, da bi se človek ustavljal skušnjavam. Tako življenje pač mora biti življenje brez tolažbe, življenje brez veselja. Nerazumljivo mi je, kako more človek prenašati tako življenje.« Posebno navdušen je bil Ferrini za čistost in devištvo. V njegovih zapiskih se najdejo mesta, v katerih govori o tej čednosti. Tako pravi: »Kaj so vse zabave sveta, vse veselje, ki teče iz znanosti, kaj so vsa naravna nagnenja v primeru z veseljem, ki ga

daje človeku čistost!« Da bi si ohranil to čednost, je iskreno častil preblaženo Devico in sv. Alojzija. Starši so mu večkrat prigovarjali, da bi stopil v zakon. A vedno je čisto odločno odgovarjal da tega ne misli storiti. Še bolj odločen je bil njegov odgovor, če so se mu od druge strani stavile take ponudbe. In njegovega prepričanja ni mogla niti najmanj omajati njegova okolica, ki veri ni bila posebno prijazna. Za njega ni bilo v verskih stvareh nobenih dvomov in nikakega omahovanja. Spisal je celo nekaj manjših del, v katerih je branil vero in pobijal razne ugovore zoper vero. Značilno je, da je veliki učenjak tolikokrat povdarjal, da je največkrat vzrok nevere napuh in da je ponižnost ona pot, ki vodi k veri in k Bogu. Pri vsem tem pa je bil napram nevernim ljudem dober in prijazen, z dobroto jih je skušal pridobiti in pripeljati k Bogu.

Pri vsem tem pa Ferrini ni bil kak samotar in posebnež. Iskrene vezi ljubezni so ga vezale na njegove starše in na družino. Ko je imel v poznejših letih na visoki šoli samo tri dni predavanja, se je naselil v Milanu, da bi bil bližje svoji družini in se je k predavanjem vozil z železnico. Pa tudi napram drugim ljudem ga je bila sama prijaznost in postrežljivost. Ni imel nobenega sovražnika in tudi brezumni ljudje so ga spoštovali in čislali. Med dobrimi pa je imel vse polno prijateljev, ki so mu bili naklonjeni z odkrito ljubeznijo. Med temi je bil tudi takratni knjižničar v veliki milanski knjižnici Ahil Ratti, sedanji sv. Oče Pij XI. Po njegovi smrti se je o njem izrazil: »Njegova vera in njegovo življenje sta se mi zdela kakor čudež, posebno pri njegovem poklicu in pri današnjih razmerah.«

Radil napornega dela se je Ferrinija lotila že leta 1900 srčna bolezen. Leta 1902 ga je posebno mučila in čisto slab se je podal na svoje poletno bivališče v Suni. Tam ga je k nesreči napadel še legar ali tifus. Njegovo telo ni zdržalo težke bolezni, 17. oktobra 1902 je izdahnul svojo dušo. Papež Pij X. je rekel o njem: »Kako vesel bi bil, če bi mogel Ferrinija postaviti na oltar. To bi bil krasen vzgled za naše dni.« Leta 1922 so začeli preiskovati njegovo življenje, da bi ga proglasili blaženim.

Kontardo Ferrini, veliki učenjak in vzgleden kristjan obenem je pač velik in močen dokaz, da je velika neresnica trditev, ki jo širijo danes ljudje, da bi se znanost in vera ne dala združiti. Prav lepo gresta skupaj in se spopolnujeta med seboj.

*

Red za apostolsko delovanje. Vedno več dela prihaja v naših časih na duhovnika. Ne more ga obvladati sam, temveč potrebuje zato tudi pomoči in

podpore neduhovnikov. In Katoliška akcija je ravno v tem, da neduhovniki podpirajo duhovnika v njegovi dušnopastirski službi. Na Nemškem je nek župnik ustanovil nekak red za apostolsko delo neduhovnikov, takoimenovano zvezo sv. Janeza. Udje se k temu delu zavežejo z obljubo in skrbijo za notranje življenje med katoličani, skrbijo pa tudi za brezposelne, za take, ki nimajo stanovanj, skušajo spraviti v red divje zakone.

Jubilej Angleške. Na Angleškem obhajajo letos 100 letnico, kar so katoličani dobili prostost in nato po malem tudi enakopravnost. V Liverpoolu so imeli za ta jubilej veliko slovesnost, ki se je je udeležilo nad 300.000 ljudi. Zanimiv je pogled nazaj v to stoletje. Ko so angleški katoličani pred 100 leti dobili prostost, so bili tam štirje apostolski vikarji, 500 duhovnikov in 400 tisoč vernikov. Leta 1850 je bilo na Angleškem 568 cerkev in 600.000 vernikov. Danes je na Angleškem in Irskem: 2 kardinala, 7 nadškofov, 54 škofov, 2085 cerkev, 2655 svetnih ter 1460 redovnih duhovnikov, 438 srednjih šol s 52.227 dijaki, 1261 osnovnih šol s 361.200 učenci. Katoličanov je tam okoli 6 milijonov.

Rim. Ko je bila pri papežu sprejeta italijanska mladeniška zveza, je sv. Oče v svojem nagovoru povdaril, da danes nekateri pravijo, da papež ne pomeni nič, da ga svet nič več ne potrebuje. A, tako je rekel papež, to trditev najbolj ovrže že samo dejstvo, da je letos prišlo v Rim 130 romarskih vlakov iz vsega sveta. Vsi ti so prišli le zato, da papežu pokažejo svojo ljubezen in spoštovanje.

Duhovniška rodbina. V mesecu juliju je imel v mestu Lille na Francoskem svojo prvo sv. mašo najmlajši sin rodbine Baskin. Ko je on opravil svojo prvo sv. daritev, je pa pri stranskih oltarjih maševalo pet njegovih bratov, ki so že duhovniki. Družini je poslal svoje čestitke tudi sv. Oče Pij XI.

Kdo vse postane duhovnik. Letos je prejel na Angleškem mašniško posvečenje Ivan O'Connell, sloviti irski odvetnik. Med angleškimi posvečenci je tudi eden, ki je bil prej anglikanski duhovnik, drugi je bil brezžični brzojavljaj. Na Kitajskem je bil posvečen v duhovnika nek Francoz, ki je bil prej kapitan na francoski ladji.

Specijalist za notranje bolezni

Dr. Franjo Pavlič

je otvoril svojo prakso

v Aleksandrovi cesti 16/I

-- (Dr. Rosinova hiša) --

Ordinira od 8-12 in od 2-4

1289 Ob nedeljah in praznikih predpoldne

Primarj v p. dr. J. Harpi v Slovenjgradu ordinira zopet redno od 7. oktobra t. l. naprej. 1210

„MARIBOR“ v Št. Lovrencu na Pohorju.

Dne 20. oktobra 1929 popoldne priredi v novem Društvenem domu v Št. Lovrencu na Pohorju pevske društvo »Maribor« koncert. Ljubitelji lepe pesmi s Pohorja in Dravske doline, v nedeljo, 20. oktobra popoldne v Št. Lovrencu na Pohorju! Spored objavimo na posebnih letakih!